

Политиката на частичния резерв, провеждана от Федералния Резерв, която на практика е разпространена в болшинството от банките по света, е всъщност система на модерно робство. Помислете - парите се създават от дълг. Какво правят хората, когато задлъжняват? Започват работа, за да се издължат. Но ако парите могат да се създават само чрез заеми, как може обществото да изплати всички дългове? Не може, и това е идеята. Страхът от загуба на активи, заедно с усилието да навакшаш вечно увеличаващият се дълг и инфлация, заложен в системата, сумирани с неизбежния недостиг на самия паричен фонд, създаден от лихвите, които никога не могат да се изплатят, това държи робите на надницата покорни, въртят колелото на хамстера, като милиони други, захранвайки една империя, която облагодетелства само елита на върха на пирамидата.

Защото в края на деня за кого всъщност работите? За банките! Парите се създават в банката, и неизбежно се връщат в банката. Те са истинските господари, заедно с корпорациите и правителствата които подкрепят. Физическото робство изисква хората да бъдат подслонени и нахранени. Икономическото робство изисква хората да подслонят и нахранят сами себе си. Това е една от най-изобретателните измами за социална манипулация, създавани някога. И по своята същност представлява невидима война срещу населението. Дългът е оръжието за завладяване и поробване на обществата, а лихвите са неговите амуниции. И докато мнозинството не осъзнава тази действителност, банките, заедно с правителствата и корпорациите продължават да усъвършенстват тактиката си за икономическа война, изграждайки нови бази, като Световната Банка и Международния Валутен Фонд [МВФ], както и създавайки нов тип войник: раждането на икономическия убиец.

„Ние, икономическите убийци, сме виновниците за създаването на първата истинска световна империя и действаме по много различни начини. Но вероятно най-честия е: набеязване на дадена страна, която има ресурси, желани от нашите корпорации, като петрол, и след това организираме голям заем за тази страна от Световната Банка или от нейни дъщерни организации. Но парите никога не стигат до държавата. Вместо това отиват у големи корпорации, за изграждане на инфраструктурни проекти в тази страна. Енергореактори, заводи, пристанища... Неща, облагодетелстващи малцина богати в тази страна. Заедно с нашите корпорации. Но всъщност не помагат на мнозинството от населението изобщо. Обаче тези хора, цялата държава остава с огромен външен дълг. Толкова голям дълг, че да не могат да го изплатят, и това е част от плана... Не могат да го изплатят.

И тогава ние, икономическите убийци, се връщаме и казваме: „Вижте, трябва да се

съгласите да приватизираме вашата електрическа компания и вашите водоснабдителни и канализационни системи, и да ги продадете на US корпорации или други многонационални корпорации". Получава се цяла пирамида, и е съвсем типичен начина, по който работят МВФ и Световната банка. Поставят една страна в дълг, и то толкова голям, че да не може да го изплати, и тогава предлагаш да рефинансираш този дълг, и да платят още повече лихви. И изискваш тези "quid pro quo", както се казва, "условности" или "добро управление", което всъщност означава, че трябва да си продадат ресурсите, включително много от социалните служби, компании за битови нужди, училищните системи понякога, наказателните системи, застрахователните системи, на чужди корпорации. Това е двойна - тройна - четворна примка!

Прецедентът на икономическите убийци започна реално в началото на 50-те години, когато демократично избраният Мусадех беше избран в Иран... Смяташе се за надеждата за демокрация в Близкия Изток и по света. Беше "Мъж на годината" на сп. "Тайм". Но... една от идеите, които издигна и започна да прилага беше, че чужди петролни компании трябва да плащат на иранския народ много повече за петрола, който експортираха от Иран и иранците трябва да печелят от собствения си петрол. Странна политика. На нас не ни хареса, естествено. Но се страхувахме да направим каквото обикновено правехме - да изпратим военните. Затова изпратихме един агент на ЦРУ, Кърмит Рузвелт, роднина на Теди Рузвелт. И Кърмит отиде с няколко милиона долара, и беше много, много влиятелен и ефективен, и за кратко време успя да свали Мусадехи и издигна за заместник шахът на Иран, който винаги е бил благосклонен към петрола. Изключително ефективно. Военни офицери заявяват, че Мусадех се е предал, и режимът му на диктатор в Иран е приключил. Портрети на шаха се разнасят по улиците докато симпатиите се променят. Шахът е посрещнат вкъщи.

Обратно в САЩ, във Вашингтон, някои хора се огледаха и казаха "уау, това излезе много евтино". Така се създаде изцяло нов начин за манипулация на държави, за създаване на империи. Единствения проблем с Рузвелт бе, че той носеше карта на агент на ЦРУ и ако бъдеше заловен, последиците можеха да са доста сериозни. Много бързо в този момент се взе решение да се ползват частни консултанти, да се изпратят парите през Световната банка или МВФ или някоя друга такава агенция, да се наемат хора като мен, работещи за частни компании. Така че ако ни хванат, няма да има връзки с правителството.

Когато Арбенц стана президент на Гватемала, страната беше до голяма степен в ръцете на Юнайтед Фрут Къмпани и големите многонационални корпорации. И Арбенц използваше този лозунг: "знаете ли, искаме да върнем земята на хората". И

щом взе властта, провеждаше политика точно в тази насока, даваше земята отново на хората. "Юнайтед Фрут" не хареса това особено. И затова наеха фирма за връзки с обществеността, направиха голяма кампания в САЩ, за да убедят народа на САЩ, гражданите на САЩ, пресата на САЩ и конгреса на САЩ, че Арбенц е Съветска марионетка и че ако му позволим да остане на власт, Съветите ще имат база в това полукълбо. А по това време цареше голям страх у всички от червения терор, комунистическия терор. Така че, накратко, от тази PR кампания произлезе ангажимент от страна на ЦРУ и военните да елиминират този човек. И всъщност го направихме. Изпратихме самолети, войници, изпратихме "чакали", изпратихме всичко, за да го елиминираме. И го елиминирахме. Веднага щом падна от власт, следващия, който пое властта на практика върна всичко в ръцете на големите международни корпорации, включително Юнайтед Фрут.

Еквадор от много много години се управляваше от про-американски диктатори, често сравнително брутални. Тогава се реши, че ще се проведат наистина демократични избори. Хайме Ролдос се кандидатира, и основната му цел според него щеше да бъде да се увери, че ресурсите на Еквадор се използват за благо на народа. И спечели. Съкрушителна победа. С повече гласове, отколкото който и да е друг на които и да е избори в Еквадор. И започна да прилага тази политика. Да се увери, че печалбите от петрол отиваха в помощ на народа. Е... Това не ни хареса тук в САЩ. Аз бях изпратен като един от няколко Икономически Убийци, да разубедим Ролдос. Да го корумпираме. Да обърнем позициите му. Да му намекнем... нали знаете. Не ни послуша... Беше убит... Веднага щом се разби самолета, цялата зона беше отцепена. Единствените допуснати там бяха US военни от близката база и част от еквадорските военни. Когато започна разследване, двама от ключовите свидетели загинаха в автомобилни катастрофи преди да имат шанса да свидетелстват. Много, много странни неща се случиха покрай убийството на Хайме Ролдос. Аз, като повечето хора, наистина следящи случая, нямам абсолютно никакви съмнения, че беше атентат. И, разбира се, на моята позиция като икономически убиец, аз винаги съм очаквал нещо да се случи с Хайме, дали ще бъде заговор или атентат, не бях сигурен, но че щеше бъде елиминиран, защото не се корумпира. Той не позволи да го корумпираме, както искахме.

Омар Торихос, президента на Панама, беше един от любимите ми хора. Наистина, наистина го харесвах. Беше много чаровен. Наистина искаше да помогне на страната си. И когато опитах да го подкупя, ми каза: "Виж, Джон"... Каза: "Виж, Хуанито, не ми трябва парите. Това, от което се нуждаем, е страната ми да бъде третирана справедливо. Искам САЩ да изплати дълговете, които дължите на народа ми, за цялото разрушение, което направихте тук. Искам да съм в позиция да помагам на други латиноамерикански страни да спечелят независимостта си, да се освободят от това, това ужасно присъствие от Севера. Вие ни експлоатирате толкова лошо. Искам Панамския канал да е обратно в ръцете на панамския народ. Това искам. Така че остави ме на мира, нали, не се опитвай да ме подкупваш". Беше 1981, и през май Хайме

Ролдос беше убит. И Омар разбираше това много добре. Торихос събра семейството си и каза: защото изпълних това, за което дойдох. Предоговорих Канала. Канала ще бъде вече в наши ръце, тъкмо приключихме преговорите с Джими Картър. През юни същата година, само няколко месеца по-късно, той също загина при самолетна катастрофа, която, несъмнено, бе изпълнена от „чакали“ на заплата на ЦРУ. Огромен обем доказателства, че един от охранителите на Торихос му е предал в последния момент, като се качвал на самолета, диктофон. Малък диктофон, в който е имало бомба.

Интересно ми е как тази система продължава почти по същия начин с години, години, години, само че икономическите убийци са станали все по-добри и по-добри. След това, съвсем наскоро, се примирихме със събитията във Венецуела. През 1998, Уго Чавес бива избран за президент, следвайки дълга линия на президенти, които бяха много корумпирани и разрушиха икономиката на страната. И Чавес бе избран сред всичко това. Чавес се изправи срещу САЩ и го направи главно като изиска венецуелския петрол да се използва в помощ на венецуелския народ. Е... това не ни хареса, тук в САЩ. Така, през 2002, имаше заговор, което беше без съмнение, според мен, според повечето хора, че ЦРУ стои зад този заговор. Начинът, по който беше изпълнен заговора, беше много подобен на това, което Кърмит Рузвелт направи в Иран. От манипулирането на хората да излезат на улиците, до бунтовете, протестите, да кажат, че Чавес е непопулярен. Ако може да намерите няколко хиляди души да направят това, телевизията може да го направи да изглежда сякаш е цялата страна, и нещата започват да се размножават. Само че, в случая с Чавес, той беше достатъчно умен, и хората стояха силно зад него, и го преодоляха. Това беше феноменален момент в историята на Латинска Америка.

Ирак, въсъщност, е идеален пример за начинана работа на цялата система. Ние, икономическите убийци, сме първата линия на защита. Ние отиваме, опитваме се да корумпираме правителствата и да ги убедим да вземат големите заеми, които после използваме като лост, за да ги управляваме. Ако ние се провалим, както аз се провалих в Панама с Омар Торихос и Еквадор с Хайме Ролдос, хора, отказващи подкупите, тогава втората линия на защитата е да пратим „чакалите“. И чакалите или свалят правителството, или извършват атентат. Щом това се случи, и дойде ново правителство, нещата се променят коренно, защото новия президент знае какво може да му се случи. В случая с Ирак, и двата метода се провалиха. Икономическите убийци не можаха да стигнат до Саддам Хюсеин. Опитавме много упорито да го убедим да приеме договор подобен на този на династията Сауд, в Саудитска Арабия, но той не го прие. И чакалите отидоха да го елиминират. Не успяха. Охраната му беше много добра. Все пак, той по едно време беше работил за ЦРУ. Беше нает да убие един бивш президент на Ирак, и се провали, но познаваше системата. И през 1991 изпратихме военните и унищожихме иракската армия. На този етап решихме, че Саддам Хюсеин ще се поддаде. Можехме да го ликвидираме в този момент, разбира се, но не искахме. Той е типа силен мъж, който

харесваме. Той контролира хората си. Мислехме, че може да контролира кюрдите, и да държи иранците на границата си, и да добива петрол за нас. И щом ликвидирахме войската му, мислехме, че ще се поддаде. И икономическите убийци се върнаха през 90-те. Без успех. Ако бяха успели той още щеше да управлява. Щяхме да му продадем всички изтребители, които поиска и всичко, което поиска, но не можахме, не постигнахме успех. Чакалите пак не успяха да го елиминират, и пак изпратихме военните и този път довършихме работата и го ликвидирахме. И по време на това подписахме някои много-много изгодни строителни договори да изградим наново страната, която всъщност разрушихме. Което е доста добра сделка, ако притежаваш строителни компании, големи компании. Ирак е пример за трите етапа. Икономическите убийци се провалиха там. Чакалите се провалиха. И като крайна мярка военните влязоха. И по този начин ние наистина създадохме империя, но го направихме много много деликатно. Това беше тайна."

Превод от английски:
Светослав Антонов